



"יש לי היום חיים הרבה יותר נוחים ורגועים, אני מרוויחה 70,000 ש"ח על 20 שעות עבודה בחודש" השרה לשעבר שקד, חושפת את אורח החיים שלה כיום, ולמרות כך היא עושה את דרכה חזרה לפוליטיקה

מסידני ועד עזה

טרור ללא גבולות: שבוע של דם, צביעות, מכבסת מילים תקשורתית וטלטלה פוליטית



החוטאים מובילים לטהרן. שוטרים באתר הפיגוע בסידני

הפסטרוליה של חופי אוסטרליה התנפצה השבוע ברעש נורא, בפגיעה שהחזיר אותנו יותר משלושים שנה לאחור, לימי השגרירות בארגנטינה. שוב החוטאים מובילים לטהרן, אבל אי אפשר לנקות את ממשלת אוסטרליה: מי שמאפשר להפגנות שטנה פרו - פלשתיניות להפוך לחלק מהנוף העירוני, שלא יתפלא כשהרוח הזו מתרגמת את עצמה לדם יהודי על המדרכות ועל החוף.

הפעם, בניגוד לטבח שמחת תורה תשפ"ד, לא היה צורך ב"סרטון זוועות" שיוקדן בחדרים סגורים. התיעודים המצמררים הציפו את הרשתות מיד: אב ובן, שטופי שנאה איראנית מזוקקת, טובחים ללא רחם בילדה בת עשר ובקשי-שים חסרי ישע. המצלמות הפכו את הרוע למוחשי, כמעט פיזי, ושלחו את "המוסד" למרוץ נגד הזמן בניסיון למנוע את "פיגועי החקיינות" של חנוכה. החשש ברור: כשהטרור מקבל רייטינג שכזה, החקיינים כבר משמנים את הנשק לקראת הפיגוע הבא.

עוד לפני שהדם באוסטרליה יבש, נרשמה בעזה סגירת מעגל דרמטית: האיש מספר 2 ברצועה, ראדא סעד, "האד-ריכל" ששרטט את תוכנית הפלישה "חומת ירח", חוסל על ידי הצבא. סעד סומן על ידי מערכת הביטחון כ"בן מוות" והיה ברור כי הוא לא יסיים את חייו באופן טבעי. חיסולו היה אמור להיות קונצנזוס לאומי. אלא שאצלנו, אפילו חיסול של רב מרצחים הופך לוויכוח פוליטי על "הפרת הפסקת האש" ועל מה יגיד דונלד טראמפ.

המכבסה הלשונית הגיעה לשיאה, כרגיל, ברחוב שוקן. ב"הארץ" בחרו השבוע בסימטריה מקוממת: חיסולו של סעד זכה לכוותרת "צה"ל התנקש", בעוד הטבח באוסטרליה הסתכם ב"15 נהרגו". המילים "נרצחו" או "נטיחו" כנראה קשות וכבדות להכלה עבור המקלדת של עורכי השמאל הקיצוני כשמדובר ביהודים, לעומת "התנקשות" ששמורה לתיאור ביצוע ישראלי.

במישור הפוליטי, השבוע הזה התנהל בין פליטת הפה של איזנקוט על ממשלה הנשענת על הערבים, לבין הפריצה האיראנית לטלפון של בנט (הרחבה בהמשך). ובזמן שה-סייבר והפוליטיקה בוערים, חקירת הפצ'רית תקועה עמוק בבוקר של בג"צ. שר המשפטים לוי מנסה למצוא שופט שאינו שבו בקונספציה, אך נתקל בחומה הבצורה של יועמ"שית המוגנת בשבע עיניים.

מול כל אלו, הגיש השבוע ח"כ שמחה רוטמן הצעה שמבקשת להכניס קצת היגיון למערכת: קביעת הרכבים בבג"צ באמצעות מחשב אקראי. החוק הזה מבקש לשים קץ לימים שבהם די אנושית, זו של השופט יצחק עמית, קובעת את התוצאה עוד לפני שהחל הדיון. שורה תחתונה: המאבק של רוטמן מזקק את הסיפור כולו: הבג"צ בראשות עמית לא מפחד מהמחשב, הוא פשוט מפחד מהרגע שבו האמת תפסיק להיות מתוכננת מראש.

טריז להרגיז

סכסוך מלאכותי: כך מנסים כתבים ופרשנים מדיניים להמציא משבר בין נתניהו לטראמפ

בתקופת כהונתו של הנשיא אובמה, כאשר הכתבים המדיניים נהגו לסנוט בנתניהו על היחסים העכורים ביניהם, נהג להשיב להם: "יש עוד קהלים גדולים בארה"ב". הרמז היה ברור: יבוא נשיא אחר, ואתם תאלצו לאכול את הכובע. ואכן, עם חזרתו של טראמפ לבית הלבן, היחסים בין השניים פורחים למגינת ליבם של רוב הכתבים המדיניים.

חלק מאותם כתבים עושים מאמץ ניכר לתקוע טריז ביניהם. קשה להם לראות את האידיליה בין שני המנהיגים; צורם להם לשמוע כיצד טראמפ משבח את נתניהו בכל הזדמנות. הם היו מעדיפים נשיא עויין יותר, או לפחות כזה שלא יחמיא לו בפומבי. המודל של ביידן ואובמה התאים לכוותרת הקבועה שלהם: "נתניהו מחריב את היחסים עם ארה"ב". עתה כשהנרטיב הזה קרס, הם מנסים להמציא מחדש משבר.

כך אפשר להבין את הדיווח השבוע של ברק רביד, הכתב המדיני של חדשות 12 ולשעבר בעיתון השמאל הקיצוני "הארץ". רביד, המתיימר להחזיק "ערוצים ישירים" מול טראמפ, פרסם סקופ: "הבית הלבן נזף בנתניהו על הפרת הסכם הפסקת האש בעקבות חיסול ראדא סעד". בחדשות 12 חגגו בהתלהבות, עם כותרת מפוצצת: "הנזיפה של טראמפ: נתניהו מסכן את הפסקת האש". נחום ברנע הצטרף וחזק את הקו, כאשר דיווח מפי "מקור מהימן בסביבתו של טראמפ" על "מבול התבטאויות חריפות" שטראמפ הטיח כביכול בנתניהו לאחר החיסול בעזה.



המציאות סותרת את הדיווחים המפובריקים. נתניהו וטראמפ בשיתוף פעולה על מלא

פרשנים נוספים הצטרפו לחגיגה, וטענו שטראמפ מעדיף על פני נתניהו את שליטי טורקיה וסעודיה, ארדואן ובן סלמאן. "נתניהו שהציג עצמו כמדינאי-על הושלך תחת גלגלי האוטובוס", קבעו בשמחה כמעט גלויה.

אלא שהמציאות, שוב, סתרה את הדיווחים. טראמפ נשאל ישירות בבית הלבן, האם נזף בנתניהו בשל החיסול. תשובתו הייתה חדה ונחרצת: "ממש לא, ישראל ואני מסתדרים מצוין. היחסים שלי עם ביבי הם טובים מאוד, זה ברור. ניצחנו יחד את איראן, הסרנו את האיום הגרעיני וכך עשינו שלום". כך קרס לו מגדל הקלפים שרקמו רביד וברנע.

ההסבר האפשרי היחיד שנשאר להם: הם מדברים עם גורמים בבית הלבן שאינם משקפים את דעתו של הנשיא. שמות כמו וויטקוף וקונרד מוזכרים כאנשים שמביעים עמדות פרטיות, בעוד שהכתבים מציגים אותן כעמדתו הרשמית של טראמפ.

מבט לאחור מגלה שאין זו הפעם הראשונה: רביד כבר דיווח בעבר ש"לא תהיה פעולה ישראלית נגד איראן". בפור-על: ישראל תקפה בגיבוי אמריקאי. כן טען ש"נתניהו מסרב לתכנית טראמפ להחזרת החטופים". בפועל: טראמפ עצמו שיבח את נתניהו על נכונותו. זה קורה שוב ושוב והלקח לא נלמד. העמדה האישית גוברת על האתיקה העיתונאית.

כנף סגורה

טיסה ללא תקשורת: ההחלטה של דוברות ראה"מ, שמרגיזה את הכתבים המדיניים



כללי פתיחות שונים בחו"ל בין ראה"מ לכתבים. מטוס "כנף ציון" ימריא ללא הכתבים

כלל ידוע בקרב הכתבים המדיניים: ראשי ממשלות ובעיקר נתניהו פתוחים הרבה יותר לתקשורת הישראלית הנלווית למסעות המדיניים. נתניהו, כמו גם ראשי ממשלות אחרים, יוצא מהמחלקה הראשונה ומגיע למושב העיתונאים, כדי לתת בדרך כלל הודעה מדינית שתתפרסם בנוסח: "מקור במטוסו של ראש הממשלה".

בנוסף נוהג נתניהו לקיים בחו"ל תדריכים סגורים לתקשורת הישראלית, שבהם מותר לצטט רק "מקורות בפמליה". זהו נוהל ותיק, מוכר ומאפשר יחסי עבודה סבירים בין ראש הממשלה לעיתונאים. הכתבים מכירים את הדינמיקה במטוס ובכל השהייה בחו"ל, ולכן הם דורשים להתלוות תדיר לנתניהו במסעותיו.

אלא שבפעמים האחרונות כללי המשחק נשחקו. יותר ויותר כתבים החלו לנצל את התדריכים לפרסום ציטוטים שלא עלו בקנה אחד עם ההבנות, לעיתים תוך הפרת כללי הייחוס. במילים אחרות: נתניהו העניק להם גישה והם ניצלו אותה לרעה. בעקבות זאת הופסקו התדריכים בחו"ל. כך גם בפגישות האחרונות עם טראמפ: השיחה היחידה הייתה בבית הלבן כשהנשיא בעצמו פתח לשאלות. טראמפ בניגוד לנתניהו דווקא נהנה מהעיתונות ונוהג להשיב באגרסיביות על שאלות שאינו אוהב.

על רקע זה קיבלו הכתבים המדיניים הודעה חריגה ומפתיעה מדוברות ראש הממשלה, לפיה לא תתאפשר הצטרפותם למסעו במטוס "כנף ציון". ההודעה הייתה נחרצת, בלי נימוק, בלי הסבר, בלי אפילו ניסיון לייפוף.

בארגון העיתונאים זעמו וטענו כי מטוס "כנף ציון" נרכש ותוכנן בין היתר, לצורך הצטרפות עיתונאים לטיסות רשמיות. לדברי הארגון, הוקצה במטוס מתחם ייעודי לעיתונאים תוך השקעת משאבים ציבוריים משמעותיים. "הדירת העיתונאים מהטיסה מהווה החלטה בלתי סבירה, שרירותית ופוגעת פגיעה ממשית בחופש העיתונות וביכולת הציבור לקבל סיקור עצמאי של פעילות ראש הממשלה", קבעו.

בארגון מיצרים על העובדה שאין כיום מדיניות רשמית מסודרת באשר להצטרפות עיתונאים לטיסות רשמיות. לטענתם, הדבר מאפשר קבלת החלטות הפוגעות בעקרונות

"יש אצלנו במפלגה חובבי כותרות, צומי, תקשורת וליטופים" ח"כ אושר שקלים מהליכוד על מתנגדי חוק הגיוס במפלגתו. לדבריו, "מי שלא יתיישר צריך להטיל עליו את כל הסנקציות האפשריות"

מו"מ כלשהו עם הערבים. לשיטתם, מדובר בספין ממוחו הקודח של מנסור עבאס. עובדה היא שזה לא קרה. מי שכן שיתף עמו פעולה, הייתה "ממשלת השינוי" של בנט, שהתכחש להבטחת הבחירות שלו ורימה את בוחריו. שיתוף הפעולה הזה התגלה כגורע והממשלה בראשותו נפלה חיש מהר.

לא פלא שכאשר מזכירים לפרשני הרל"ב את העובדות הללו, הם מתפתלים ומיד עוברים להתקפה חוזרת: "גם ביבי רצה". לא משנה שהקונטקסט קרס.

כאן חוזרים לדברי איזנקוט. כשהוא אמר בראיון: "נדע להקים ממשלה גם עם 58", הוא אמר אמת אחת פשוטה: האופוזיציה לא יכולה להקים ממשלה בלי הערבים. מי שזיהה את הנזק האלקטוראלי באינסטינקט מהיר היה בני גנץ, שברוב הסקרים כלל אינו עובר את אחוז החסימה. "ממשלת מעבר שתיסמך על הערבים תביא את בן גביר ל-20 מנדטים", הזהיר.

סיכום: אם אכן גוש האופוזיציה יישען על המפלגות הערביות בהקמת הממשלה, היא תיפול מהר מאד. אולם היציאה למערכת בחירות חדשה תתקיים כשאחד מראשי "גוש השינוי" יעמוד בראשות הממשלה, ולא נתניהו. מצד שני: הקואליציה תנהל קמפיין בחירות אגרסיבי סביב המהלך של ממשלת השינוי ותטען כי לאופוזיציה אין יכולת אמיתית להקים ממשלה ללא קולות המפלגות הערביות. הקמפינים יצאו השבוע לדרך.

כיפת ברזל מנייר

הפריצה, השקר והמבוכה: כך הסתבך בנט בפרשה שמטלטלת את המערכת הפוליטית



"מר הסייבר המהולל" סגן פגיעת סייבר אישית. נפתלי בנט בכנס הסייבר

אין דבר שהפוליטיקה הישראלית אוהבת יותר מאירוניה מרה, והשבוע נפתלי בנט סיפק אותה במנות גדושות. רק בשבוע שעבר התייצב בנט על במת כנס סייבר בינלאומי והטיף על "כיפת ברזל לסייבר לאומית" שתגן על כל אזרח. והנה, עוד לא יבשה הדיו על ציוצי הרהב שלו, והתברר שדווקא "המבצר הדיגיטלי" הפרטי שלו היה עשוי מנייר. קבוצת ההאקרים האיראנית "חנדלה" לא יכלה לבקש עיתוי טוב יותר כדי להביך את מי שהכתיר את עצמו ל"מגן הסייבר של המדינה".

סיפור הכיסוי של בנט התפרק מהר יותר מהצפוי. זה התחיל בהכחשה גורפת ("הטלפון לא נפרץ"), המשיך במכבסת מילים על "חשבון הרשת החברתית שלי שנפרץ בדרכים שונות", והסתיים בהודאה במבוכה.

עד מהרה הופצו ברשתות השונות 141 עמודים של אנשי קשר של בנט, ובהם מספרי טלפונים של מנהיגים מהעולם, של אנשי ביטחון לשעבר, אנשי מוסד וש"ב"כ, התכתובות אישיות (חלקן לא מחמיאות) עם יועציו, ריכוזים על יריבים פוליטיים ועל חברים שכינה בממשלתו, עקיפות, וגם תכתובות אישיות, ורגישות כולל שיחות עם עיתונאים.

עד כה ניסו ראשי הגוש להתחמק משאלת ה-61 ולדקלם: "נקים ממשלה ונשלח את נתניהו הביתה". יו"ר האופוזיציה לפיד, שבעבר דיבר בפתיחות על שותפות עם רע"מ ואפילו עם חד"ש-תע"ל ובל"ד, מתחמק כיום ומספק משפטים מעורפלים: "נביא את המנדטים החסרים". מאיפה? הוא לא אומר.

ליברמן חוזר ומדגיש בכל הזדמנות שלא יישב בממשלה עם "ערבים וחרדים", אבל גם הוא מבין שהדבר יביא לסבכים חוזרים ונשנים. מאידך הוא אומר גם, שלא ייתן לנתניהו להמשיך לשלוט בין הסבכים. הפתרון האפשרי: ליברמן יסביר (בדיעבד) שהוא מסתמך בהצבעה הראשונה על (הימנעות) הערבים רק כדי להזיז את נתניהו מכיסאו, ולאחר מכן, מצדו, שהממשלה תיפול, ובלבד שהגוש שלו יישאר לשלוט בממשלות המעבר. התקשורת "תאתרג" אותו והוא יוכל לומר שאצלו "מילה נשארה מילה".

בנט, לו ניסיון בהפרת הבטחות בחירות, הבטיח הפעם שלמד מהניסיון ולא יישב עם הערבים. אבל גם הוא כמו ליברמן, יוכל לחמוק מההבטחה ולהסביר שההסתמכות על הערבים הייתה רק בעת הקמת הממשלה. היחיד שמדבר בגלוי הוא יאיר גולן, שמצהיר בפשטות: כן, יש לשתף את הערבים בממשלה.

מי שטרף כאמור את הקלפים ופיזר את העננה מעל כל זה, היה גדי איזנקוט, שבשוגג אמר את האמת שהאופוזיציה ניסתה להצניע. הוא אמר בקול רם את מה שלפיד ובנט מעדיפים ללחוש בחדרים הסגורים. הכיסוי התפור נשר וכך נולדה הסערה הפוליטית של השבוע - בקטע הבא.

נרטיב בקריסה

כך ניתן להפריך את טענת האופוזיציה: גם נתניהו רצה להישען על הערבים

אם מישוהו מחפש הוכחה עד כמה גדי איזנקוט הזיק השבוע לאופוזיציה ולתוכניתיה, הוא צריך להביט בתגור בות העצבניות של פרשני מחנה הרל"ב ובראשם בן כספית. הללו יצאו מגדרם להכחיש שמדובר בפליטת פה, וטענו כי איזנקוט כלל לא רמז להישענות על הערבים. "הכול המצאה של נתניהו ושופריו", הם חזרו ואמרו.

המהומה נועדה להגיב לתגובה החריפה של הליכוד לדברי איזנקוט: "ברית המסוכנים חוזרת. האופוזיציה שוב חוברת לאחים המוסלמים. נראה שהיא לא הפנימה את לקחי השבעה באוקטובר". פרשני הרל"ב, שנדחקו לפינה, מצאו מוצא התקפי: "גם נתניהו רצה בעבר להקים ממשלה בתמיכת הערבים, רק שסמוטריץ' מנע זאת".

במבט ראשון יש בדבריהם אמת. אבל יש הבדל אחד קריטי: כל זה היה לפני הטבח. כדאי להזכיר לאותם פרשנים את המשפט שהם עצמם חוזרים עליו שוב ושוב בהקשר לחוק הגיוס: "משהו קרה כאן אחרי השבעה באוקטובר". אמירה זו משמשת אותם כדי להצדיק את דרישתם המתרי-סה לגייס את לומדי התורה.

אפשר כמובן להפריך בנקל את הטענה הזו ולהסביר שאכן "משהו קרה בשבעה באוקטובר", ולכן יש דווקא לחזק את לומדי התורה. אולם זו לא הנקודה שאנו באים לחדר כאן. הרצון הוא להסביר, שאם הם נשענים על הנימוק הזה, הרי שטענתם נגד נתניהו ("גם הוא פעל לשתף פעולה עם הערבים") מופרכת מאליה.

המשפט הזה עובר לשני הכיוונים. אם אחרי השבעה באוקטובר "הכול השתנה", אזי אין ולא יכולה להיות השוואה בין מחשבות ישנות על שיתוף פעולה, לבין המ-ציאות החדשה שבה המפלגות הערביות מסרבות שוב ושוב להוציא מילה של גינוי, אפילו לא רפה, על הטבח.

יתרה מזו: נתניהו ואנשיו מכחישים לחלוטין שנוהל

היסוד של הדמוקרטיה ובחופש העיתונות. לפיכך קורא אר-גון העיתונאים ליועצת המשפטית במשרד ראה"מ להורות על ביטול ההחלטה ולפעול לקביעת מדיניות ברורה ומפור-רשת שתסדיר את הצטרפות העיתונאים לטיסות רשמיות ב"כנף ציון".

אין לדעת מה בדיוק עומד מאחורי ההחלטה הזו, אבל האמת הפשוטה היא זו: במעגל הקרוב של נתניהו איש לא מצר על היעדרם של הכתבים. מי שהתלווה למסעות המדי-ניים יודע היטב עד כמה החיכוך בין נתניהו לכתבים הפך טעון, ולעיתים אף מבזה. העוינות של חלקם כלפי נתניהו הגיעה למצב שבו עצם התדרוך נהפך למעמסה. במצב כזה אין פלא שמישהו אמר: "עד כאן".

בינתיים היועמ"שית בהרב מיארה אינה מתערבת, אבל לא מן הנמנע שהיא כבר תמצא סיבה להביע את דעתה בע-ניין. יש להניח שהיא לא תהיה בעד נתניהו, בפרט כשמדובר באנשי תקשורת.

ממשלת ההימנעות

איזנקוט פלט והסיפור התברר: כך מתכננת האופוזיציה להחליף את נתניהו גם בלי 61



אדי הקפה המהבילים, לא יסתירו את העננה שפיזר. גדי איזנקוט במסדרונות הכנסת

פליטת הפה של ח"כ גדי איזנקוט, על הקמת ממשלה על ידי גוש האופוזיציה בהישענות על קולות הערבים, איששה למעשה את מה שנכתב כאן בשבועות האחרונים, והפכה ל"תאונת אמת" שחושפת את תפנית הקמפיין של שני הגושים.

בליכוד מיהרו לחגוג: הנה ההוכחה שבנט וחבריו חוזרים למודל ממשלת בנט-לפיד, המבוססת על קולות הערבים. מנגד, בגוש האופוזיציה ניסו לכבות את השריפה: "נקים ממשלה ציונית של 61 מנדטים, בלי הערבים". אך השאלה שאיזנקוט פתר עבורם בטעות נותרה בעינה: מה קורה אם אין 61 מנדטים? לפני שנענה על כך, נחזור לתק-ציר הפרקים הקודמים.

בשבועות האחרונים כתבנו כאן שוב ושוב על הח-רדה של מפלגות האופוזיציה, מתרחיש שבו שני הגושים מסיימים את הבחירות ללא הכרעה ומבלי להגיע ל-61 מנדטים. התוצאה: סבכי בחירות חוזרים, כשנתניהו ממשיך לכהן כראש ממשלת מעבר, בדיוק מה שהאופוזיציה מנסה למנוע. "המטרה היא שלא יתבצר בין הסבכים", אומרים שם, אך נמנעו מלפרט כיצד.

כאן נכנסת תוכנית שלוש המדרגות. הראשונה: פנייה למפלגות החרדיות, גם אם הסיכוי נמוך. השנייה: ניסיון לפצל את הליכוד ולשכנע ח"כים לחצות את הקוים בת-מורה לחיילים בכירים. השלישית: הישענות על הערבים, אם בתמיכה מבחוץ ואם בהימנעות בהצבעה על הקמת הממשלה. במקרה כזה, גם אם הממשלה תיפול מהר מאוד, המטרה הרושגה: נתניהו יוחלף, והאופוזיציה תשלוט בממשלת המעבר.

"איום החטיפות עלה בגלל המחיר ששולם בעסקאות השחרור" דוד זיני ראש השב"כ מזהיר בדיון בקבינט מחטיפות ישראלים בארץ ובעולם

"נעול" על "זמני".

שורה תחתונה: נתניהו למד מזמן שבמדינת ישראל אין דבר קבוע יותר מהזמני, ואין דרך טובה יותר לשלוט באנשים מאשר להשאיר אותם תלויים על בלימה בין מינוי להדחה.

שמות באוויר

מי ימריא ומי ייעלם: המתגעגעים לפוליטיקה והכוכבים שמחפשים מסלול נחיתה

המערכת הפוליטית לקראת הבחירות הקרובות הופכת שוב לשוק רותח של שמות, חלקם מוכרים היטב, חלקם פרשנים שהתרגלו לכיסאות באולפנים, ואחרים שכבר טעמו את הכנסת ורוצים לחזור אליה. כל אחד מהם מנסה לשרטט לעצמו מסלול חזרה למרכז המגרש.

מטבע הדברים, מי שהיה פוליטיקאי לשעבר ונעלם, כבר לא מעניין איש. אבל אם יתקוף בקול רם את הממשלה ואת נתניהו, התקשורת תתעורר מיד ותיתן לו במה קבועה להשמעת דעותיו. הדוגמה הבולטת ביותר היא בוגי יעלון: דמות שאיבדה כל רלוונטיות ציבורית, ובכל זאת מופיעה תדיר באולפנים, כל עוד הוא מספק את הסחורה הקבועה: זעם, טון מתנשא, והטחת האשמות בממשלה וב"משיחיים" כהגדרתו.

יעלון היה שמח לשוב לכנסת, אך ספק מי מהמפלגות תרצה לקחת אותו עקב הפניות החדות שביצע בעברו הפוליטי, רגע פה ורגע שם. באופן טבעי הוא היה עשוי למצוא בית במפלגתו של יאיר גולן, אבל שם המשבצת הביטחונית כבר מלאה בגולן עצמו, שלא ירצה לראות לצדו דמות דומה. גם ב"יש עתיד" אין לו מקום, משום שלפיד העדיף לצדו את האלוף נועם תיכון. ככל הנראה יעלון ימשיך להיות "קול צעקני עצמאי" ויישאר מחוץ למפלגות.

מי שמנסה לחוש את הדופק הציבורי לקראת חזרה היא איילת שקד. מרואיינת תדירה בעבר, שהיום מופיעה בתקשורת פה ושם בלבד. שקד התבטאה לאחרונה כי היא נהנית מחיים רגועים. "אני מרוויחה 70 אלף שקל על 20 שעות בחודש, אך המדינה חשובה לי, ובחודשים הקרובים אחליט האם לחזור". אם תשוב, ברור שמקומה הטבעי יהיה אצל בנט.

גם שמו של תא"ל במיל' עופר וינטר עולה שוב ושוב. בליכוד היו שמחים לראותו אצלם, אך וינטר עצמו שוקל רשימה ימנית עצמאית. בשלב זה טרם הכריע, אך עד הבחירות עוד נשמע את שמו רבות. ב"ציונות הדתית" היו רוצים אותו ברשימתם, אך השבוע עלה שם מפתיע נוסף: צביקה מור, אביו של איתן מור ששב מהשבוי. לפי הדיווח הוצע לו שריון במקומות 3-6, אך הוא עדיין מתלבט.

שמות נוספים של הורים שכולים שעשויים להיכנס לפוליטיקה: דדי שמחי ויצחק בונצל. אם יחליטו, הם צפויים להצטרף לליכוד. במקביל, עינב צנגאוקר, אמו של מתן, השבוי שחזר מעזה - מהמתנגדות הקולניות של הממשלה, מוזכרת כמי שעשויה להצטרף ל"יש עתיד" או ל"דמוקרטים". איש לא יפתע אם בסוף היא תגיע דווקא לבנט. מבין "יושבי האולפנים" מוזכר שמו של ברק סרי כמועמד אצל בנט.

מנגד גם בימין, הפרשן הפוליטי יעקב ברדוגו הצהיר השבוע, שאם נתניהו יזכה בבחירות ויציע לו את תיק המשפטים הוא ייענה בחיוב. לדבריו, "נתניהו צריך להקים מפלגה חדשה".

מה שבטוח: עד הבחירות נראה עוד הרבה שמות, חלקם אמיתיים, חלקם בועות תקשורתיות. יהיו שימריאו, רובם ייעלמו, אולם כולם, כמעט ללא יוצא מן הכלל, יהיו מעצם האזכור.

"הפיגוע בתחילת השבוע היה השבעה באוקטובר של הקהילה היהודית בסידני" הגר' אולמן אב"ד סידני בהלוויית חתנו הרב אלי שלנגר הי"ד

לשעבר כבר מכינים את הכיסאות הפנויים. מה שברור הוא שהקרב על הנהגת המרכז שמאל הפך השבוע לזירת סייבר פוליטית. בנט מצהיר אמנם שאיבוי ישראל יעשו הכול כדי לא לקבל אותו כראש ממשלה שוב. "לא יעזור להם. אף אחד לא ימנע ממני לפעול ולהילחם למען מדינת ישראל ועם ישראל". אולם גם הוא יודע שהסכנה האמיתית אינה רק בטהרן, אלא בסקרים הבאים.

כשהציבור יצטרך לבחור מי יוביל אותו מול האיום האיראני, הוא יזכור את מי שהבטיח "כיפת ברזל סייבר" וגמר עם חשבון פרוץ ותמונות מזויפות לצד בן גוריון.

שלטון המ"מ

זמני זה הקבוע החדש: מדוע נתניהו מעדיף לשכה ב"המתנה" ואין זה קשור לירושה?



בנכס אסטרטגי דוגמת המוסד, מעדיף נתניהו מינוי קבוע ולא זמני. ראה"מ ורומן גופמן

לאורך שנותיו בראשות הממשלה נמנע נתניהו, מלמנות לעצמו ממלא מקום קבוע. סגנים כן, ממלאי מקום לא. הפ"רשנות הפוליטית נעה בין מניעת "סימון יורש" לבין פרנויה בריאה: נתניהו יודע שמינוי ממלא מקום קבוע הוא למעשה פתיחת תיאבון לאדם שיושב הכי קרוב לכיסא. התוצאה היא משחק של "כיסאות מוזיקליים" בכל פעם שראש הממשלה יוצא למסע מדיני או נזקק לטיפול רפואי. פעם זה יריב לוין, פעם ישראל כץ ואחרים. המטרה: שאף אחד לא יתרגל ללשכה הראשית.

אלא שהטקטיקה הזו עלולה להיתקל בבעיה: חוק יסוד הממשלה שותק לגבי חובת מינוי ממלא מקום קבוע, וקובע שאם נבצר מראש הממשלה לתפקד ללא יורש מסומן, הרי שהממשלה היא זו שתצטרך לבחור מתוכה את המחליף. מי שחושב שמדובר בתרחיש בלהות קיצוני, מוזמן לדפדף בדפי ההיסטוריה ולמצוא שתי דוגמאות צמודות: לאחר רצח רבין ב-95 נכנס פרס מידית לתפקיד בזכות היותו ממלא המקום הקבוע. לאחר קריסת שרון ב-2006 נכנס אהוד אולמרט באופן אוטומטי גם הוא מתוקף מ"מ קבוע. אולם ללא "סדר ירושה" ברור, הממשלה עלולה למצוא את עצמה בקרב הישרדות פנימי בדיוק ברגע הכי פחות מתאים.

שיטת ה"זמניות" לא עוצרת בדרג המדיני, היא מחלחלת עמוק לתוך הלשכה. ראש המל"ל, מנכ"ל הליכוד ומנכ"ל משרד ראש הממשלה, כולם "ממלאי מקום". היתרון ברור: אדם במעמד מ"מ הוא אדם רעב, שחייב להוכיח את עצמו בכל בוקר מחדש כדי לשרוד. החיסרון מסוכן בהרבה: זמניות מייצרת רעידות אדמה ניהוליות. בעלי תפקידים שמ-רגישים שהקרקע תחתם בוערת, מתקשים להוביל מהלכים ארוכי טווח וחשובים ללחצים פוליטיים כבדים.

ובכל זאת, יש יוצאים מן הכלל שמלמדים על הכלל. כשזה מגיע למינויו של תא"ל רומן גופמן לראש המוסד, נתניהו פתאום לא חיכה לרגע האחרון. שישה חודשים לפני פרישת דדי ברנע, המינוי כבר נחתם ונסגר. כאן, השיקול הוא כנראה אחר: יצירת עובדות בשטח לפני הבחירות, בדיוק כפי שעשתה ממשלת לפיד-בנט עם מינוי הרצי הלוי כשמדובר בנכסים אסטרטגיים כמו המוסד, נתניהו מעדיף

ההאקרים האיראנים, שכינו את הפעולה "מבצע הת-מנון", סגרו חשבון עם בנט על דוקטרינת "ראש התמנון" שלו, שהתגאה בפגיעה ביעדים איראנים בעת כהונתו כראש הממשלה. מבחינתם המסר ברור: "בזמן שחיפשת את הראש בטהרן, אנחנו כבר היינו בתוך הטלפון שלך". הנזק הוא לא רק תדמיתי. במערכת הביטחון שוררת מבוכה אדירה: מספרי הטלפון הישירים של בכירי מערכת הביטחון, רמטכ"לים וראשי ארגונים שניהנו תחת בנט, נמצאים כעת בידי המודיעין האיראני.

הפרצה אינה רק טכנולוגית וביטחונית, היא בעיקר ערכית: בנט שיקר (שוב) לציבור כשביקש להסתיר את המחל, ובכך הפך את האירוע הביטחוני לפיגוע הסברתי אישי. בזמן שהקבצים, השיחות וההתכתבויות כבר הסתרו בבו ברשת, הוא טען שהטלפון האישי שלו לא נפרץ. לאחר מכן ניסה כאמור לעמעם את הדברים ואמר כי "הושגה גישה לחשבון החברתי שלי בדרכים שונות".

השקר כנראה טבוע בדם. מי ששיקר פעם אחת לבוחריו והפר הבטחת בחירות פומבית ("לא אשב עם לפיד ולא עם הערבים"), מתקשה להשתחרר מהמנהג הזה. ובמילים אחרות: האויב הכי גדול של בנט, הוא חוסר היכולת שלו להגיד לציבור את האמת בזמן אמת.

לכל זה יש כמובן גם משמעות פוליטיות - בקטע הבא.

טלפון שבור

"המושיע" הפך ל"נטל ביטחוני": מי באופוזיציה מנסה לנהוג בממלכתיות ומי חוגג בסתר?



אחיות נפרצים. בני גנץ

הגילויים על הפריצה לבנט ותגובותיו ההיסט-ריות, הגיעו לקואליציה בעיתוי נוח והיא לא מתכוונת לתת למתנה הזו לחמוק לה מהידיים. יש להניח שנתניהו ואנשיו כבר מכינים את הקמפיין שכמעט כותב את עצמו: "מי שלא מסוגל לשמור על הטלפון האישי שלו, לא יכול להגן

על המדינה". מדובר בשידור חוזר, מושחז יותר, לקמפיין שנערך בשעתו נגד בני גנץ באותן נסיבות בדיוק. בנט יוצג כמי שהפקיר את ביטחון המדינה של בכירי המערכת רק כדי לשמר תדמית של "מר הייטק" חסין. במקביל מעניין לעקוב אחרי התגובות באופוזיציה. בני גנץ היה הראשון להתייבב לצדו, במין "אחיות נפרצים" שכוז. גנץ, שחוזה על בשרו את קמפיין הטלפון הפרוץ, ניסה להסיט את האש עם תגובה ממלכתית על "מה שחשוב באמת: הטבח וכל מה שקרה, ולא הדברים שנחשפו בטלפון של בנט". אלא שהממלכתיות הזו היא רק מסווה לחרדה משותפת: שניהם יודעים שפריצה כזו היא כתם שלא יורד. גנץ מעדיף כנראה לנרמל את האירוע כדי שלא יצוף שוב נגדו.

בשאר מסדרונות האופוזיציה נרשמת שמחה לאיד, גם אם היא עטופה בשתיקה דקה של ממלכתיות. לפיד, ליכרמן, גולן ואיזנקוט, מתחרים כיום מול בנט על הובלת הגוש, והם לבטח לא מזילים דמעה. מבחינתם, כל קובץ מביך של בנט שדולף החוצה, הוא עוד לבנה שנושרת מהחומה שבנה בנט, בדרכו חזרה לפוליטיקה, בקרב על הנהגת המרכז שמאל. ככל שהקבצים המודלפים יכילו יותר התכתבויות של בנט עם עיתונאים או הערות על שותפיו לשעבר, כך יקטן הסיכוי שלו להצטייר כ"מבוגר האחראי" שמגיע לאחד את כולם. בנט הפך השבוע מ"המושיע" ל"נטל ביטחוני", ושותפיו